Bernardus Claravallensis: Sermones super Cantica canticorum. Add: Gilbertus de Hoilandia: Sermones super Cantica canticorum

Strassburg: Martin Flach (printer of Strassburg), 1497 Seite 267

vt experientie sensu in nobisipsis ediscere
possimus: qđ nūc alios docere conamur
q̄ꝫ dulce sit in h̄ lectulo q̇escere ⁊ dilectum
q̄rere Jesum xp̄m dn̄m nr̄m.

Sermo .iij.

N N On solet spon
n sus semꝑ vel ꝑ tꝑe vel ꝑ q̄ntita-
te aīe sequētis voto rn̄dere. Que
siui (inq̇t) ⁊ nō inueni illū. Gratū certe v-
bum: quesiui / sed nō inueni illum. graue.
Quid ni graue ⁊ intollerabile sic querenti
⁊ sic amāti? Nemo eni eo qđ ardēter q̄rit:
nō anxie caret / tātoq̄ꝫ cumulatiore angu-
stia si vicina spe iā iāq̄ꝫ apprehēsura frau-
datur. Quāto magis illa quā experte ⁊ ꝑ-
dite tāte dulcedinis ꝓuocat esuries? Cre
dibile est ꝑm multitudinē retractate ⁊ re-
uolute in corde dulcedinis: acriori ad q̄rē
dum ictu euerberari animū amātis. De-
niq̄ꝫ ad dilectōis mensurā nō inueniētis
perdaꝛ affectus. Si quis in se nūq̄ꝫ talez
exꝑtus est vel dilectōis vel desiderij sensū
ꝓprij estimare potest ꝯiectura exempli: q̄ꝫ
querulo sponsa corde ꝓtulerit. nō inueni
illū. Nusq̄ꝫ ꝯsolatio. nusq̄ꝫ refrigeriū. sed
vbiq̄ꝫ tribulatōem ⁊ dolorē inueni: dum
illū quē ardēter diligo ⁊ instāter q̄ro non
īueni. Deniq̄ꝫ posuisti me: nō dico tibi cō
trariam. sꝫ a te quasi extraneā / ⁊ facta sum
mihimetipsi grauis. Grauis plane quaꝫ
tedet vite: tedet lumis hui⁹: qm̄ lumē ocu
lorum ip̄m nō est mecū. Ubi erit foris cō
solatio: si intus in meipsa te absente turba
tio? Cōturbatū est cor meū: dereliquit me
v̄tus mea: ⁊ lumē oculoꝝ meorū ⁊ ipsum
nō est mecū. Tria hec tecū abierūt. v̄tus:
veritas: ⁊ idēptitas. Quō eni erunt v̄tus
in doloris lecto. in nocte lumen. ⁊ in diui-
sione ⁊ seꝑatione idipsum? Ad me nūc re-
spicit illa ꝓphetialis exprobratio. Quous
q̄ꝫ dissolueris filia vaga? Deniq̄ꝫ ⁊ Caym
ex quo egressus est a facie dn̄i: vag⁹ factus
est ⁊ ꝓfugus. Ego quidē vaga. nō ita ⁊ ꝓ
fuga. magis eni querens q̄ꝫ fugiens. ⁊ (vt
licenti⁹ loquar) tibi fuga pl⁹ cōpetit. An
nō vagā que de lectuli angustijs transeo
ad ambitū vrbis discurrēs ꝑ plateas: per
vicos: ꝑ vigiles? Qui adheret deo: vnus
est sp̄ūs. dulcē hocipsum. ⁊ ideo dura se-
P paratio. Quomō dissipata est hec idēpti-
tas: dissilijt vnio: ⁊ ad me dimidiata redijt

Nā tota a te non discessi. Desiderio eni in
te feror: sꝫ a p̄sentia differor: habeo aliqđ ī
desiderio solatiū: sed totū illud abscondit
⁊ absorbet de dilectōe suppliciū. Quo pa
cto nō abscōdiꝛ om̄e solatiū q̄ꝫ diu abscō-
dis faciē tuā a me? Deniq̄ꝫ sicut ait ꝓphe-
ta. Consolatio abscōdita est ab ocul' me-
is. quia facta est īter dilectos diuisio. Sꝫ
mihi abscondita quoniā mihi fuerat hec
vnio indulta. Tu eni bonoꝝ meorū non
eges. Bona eni mea: bona tua sunt / ideo
mihi incumbit desolatio / dū a te separari
cōtingit. Tu virtus mea. Tu lumen ocu
lorum meoꝝ. Tu mihi ip̄m. Tu mihi to-
tum. Deniq̄ꝫ defecit caro mea ⁊ cor meuꝫ
vt de reliquo mihi nec carnalis affectus.
nec cordis mei sensus respiret: sed sit deus
cordis mei: ⁊ pars mea deus in eternum.
Si hanc parteꝫ ꝑdidero inanis ⁊ vacua
remanebo: quasi terra sitiens ⁊ quasi vas
perditū. Assume assume qui ebrius es si-
tientē: ⁊ vacuo vasi tue plenitudinis por-
tionē infunde. Quid ꝑcis torrēti illi vber
tatis tue? Heu me q̄ꝫ raptim trāsit torrēs
iste nostris in ꝯuallibꝫ. Cito quidē trāsit
sed trahunt me post te in eternū desideriū
impartire delicie. Delicie abeūt: sꝫ deside-
rium relinquūt. Ille excurrūt: ⁊ istud ex-
cruciat. Quanto sunt eni ꝓrogata dulcio
ra: tāto molestior de dilectione mora. Jta
ne dn̄e suaue videbiꝛ tibi miserā mora ta-
li torquere animā: ⁊ de penis diligentis ⁊
querētis te ridere? Si maiestas te abdu-
cit: misericordia te inclinet. Si te non in-
dulges dilecte misere vel afflicte. Afflicta
sum ⁊ humiliata nimis. ⁊ a gemitu cordis
mei mecū illū rugiēs: nō inueni illū. Ubi
nunc multitudo visceꝝ tuoꝝ ⁊ miseratio-
num tuaꝝ? Diu ⁊ nimis diu cōtinuerunt
se suꝑ me. Dilecta tua absentis desiderio:
ī dolorē se fundit: ⁊ tu te cōtines? Joseph
male meritos de se miseratus fratres: nō Q
poterat se cōtinere: sꝫ cōmota sunt viscera
eius: ⁊ q̇s esset: blande innotuit. Et q̇deꝫ
tenerior esse solet spōsi pietas q̄ꝫ fratrꝭ. Tu
mihi plus q̄ꝫ Joseph. Tu eni frater. Tu
sponsus. Quis dabit mihi te fratrē meū?
Ego me totā ad querendū impendo. ⁊ tu
me suspendis spōsus ⁊ frater? Ergo eris
in dilectione minor quis es maiestate su-
perior. Magis sibi respondet amor ⁊ hu
militas q̄ꝫ amor et maiestas. Paululum

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-317/0267
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt